

LBRIS

We know
books

Alexia Crina Lupu

CINE SUNT
CÂND TE IUBESC?

//bestseller

Chișinău
2023

Editor: Ion Bargan
Redactor: Ana-Maria Poparcea
Copertă: Andreea Francesca Cichi
Tehnoredactare: Andrei Dorgan

DESCRIEREA CIP A CAMEREI NAȚIONALE
A CĂRȚII DIN REPUBLICA MOLDOVA

Lupu, Alexia Crina.
Cine sunt când te iubesc? / Alexia Crina Lupu ;
copertă: Andreea Francesca Cichi. – Chișinău :
Bestseller, 2023 (Universul). – 69, [1] p.
ISBN 978-9975-77-430-7.
821.135.1-3
L 95

> Librăriile Bestseller din Chișinău:

Unic, etajul 1

Gemeni, etajul 1

Toro Center, etajul 1

Botanica: Jumbo, etajul 1

Centru: str. Puskin 35

Telecentru: str. Drumul Viilor 36/1

Buiucani: str. Nicolae Costin 56

Ciocana: bd. Mircea cel Bătrân 32

> Librăriile Bestseller din Moldova:

or. Cricova: str. Chișinăului 80

or. Ialoveni: str. Alexandru cel Bun 30, nr. 2

www.bestseller.ro

www.bestseller.md

Tipărit la Universul

PREFATĂ

N-aș fi vrut

N-aș fi vrut să-ți scriu acum,
Dar mă doare amintirea.
Ce să fac, ce să îți spun
Cum să-ți mai explic iubirea?

Nu mai vreau un timp etern,
E de ajuns doar un minut.
De ce stai și mă privești?
Nu ți-e dor de al meu sărut?

N-aș fi vrut să-ți scriu acum,
Dar mai am o întrebare:
Spune-mi, unde m-ai ascuns,
M-ai pierdut prin gânduri, oare?

Nu mai vreau ca tu să taci,
Căci tăcerea mă omoară.
Când voi ști și eu ce ești?
Tu ești dulcea mea povară?

CU ȘI DESPRE ... NOI?!

Către tine

Ieri. O lună de când... de atunci. O lună plină de trăiri, emoții, lacrimi, dor. O lună în care amintirile au fost singurele care m-au ținut legată de povestea pe care începeam să o trăiesc, pentru că TU ai ales să pleci. O lună în care am învățat că cea mai importantă persoană din viața mea sunt EU, și că în MINE voi găsi puterea de a trece peste orice obstacol. Am învățat ce înseamnă asumarea și cât de important e să fii atent la ce se întâmplă în jurul tău.

Acum o lună, în scurtele momente în care urletele mele se opreau pentru a prinde forțe proaspete, puteam să-mi aud sângele curgând prin vene și inima cum pulsează. Ochii mă dezbrăcau de tot ceea ce însemna secrete. Apoi, uitându-mă

în oglindă, privirea mi-a coborât ușor către trupul meu... care, atunci, părea atât de fragil. Doar mici semne îmi mai aminteau de trecut, căci au rămas cicatrici acolo unde, nu de mult, buzele tale au atins pielea mea...

Astăzi am scris sfârșitul poveștii. Nu sfârșitul a ceea ce ai însemnat TU pentru mine, nu sfârșitul amintirilor pe care le am cu și despre TINE, ci sfârșitul unei etape. Dar încerc să nu duc gândul într-acolo, căci imaginile din universul nostru stau să-mi explodeze în spatele pleoapelor ca focurile de artificii. Iar acum știu, știu că nu mai există niciun NOI. Acum, razele de soare te ating în locul meu. Ploaia îți mângâie chipul, iar luna îți spune poveștile de la miezul nopții. Cu ochii închiși ești lângă mine, însă cu ei deschiși, mult prea departe.

TU? Un trecător care mi-a arătat *ce face dragostea din om*. Iar când tăcerea devine un răspuns, tu să-mi spui ce nu mi-ai spus.

Dar atunci, când noaptea vine
Cine va avea grijă de mine?

*Ziua de ieri nu a mai fost
despre noi*

*Iar dacă ziua de mâine
nu va mai veni niciodată
pentru noi,
vreau să știi că
te-am iubit*

IU-BI-RE!

Tic, tic, tic...

Priveam de undeva din colțul camerei de spital aparatul care se presupunea că mă ține în viață. Și mă uitam la chipul meu. Era atât de palid, atât de lipsit de... tot, dar mai ales de o doză de fericire. Căci fiecare părticică din trupul meu murea în fiecare secundă. Și asta pentru că un om din care a rămas doar corpul, nu trăiește niciodată. El doar există.

Vedeam toți oamenii aceia care intrau rând pe rând pe ușa salonului în care cele două femei brunete, cu ochii încercănați de atâtea ore petrecute pe holurile spitalului, m-au adus acum câteva zile. Sau, poate a trecut deja o săptămână. Sau două? Nu știu... tot ce îmi aduc aminte este că în fiecare dimineață la aceeași oră, când se întorceau să verifice dacă perfuzia încă mai

pompează antibiotice în venele mele, își spuneau, uitându-se cu compasiune la trupul meu firav: „Nu vrea. Pur și simplu nu vrea să se trezească”. Le vedeam lacrimile care se prelingeau ușor pe obraz. Le auzeam vocile pline de durere care mă implorau să mă trezesc. M-am apropiat ușor, vrând să văd în detaliu fiecare element care construia scena înfiorătoare.

Mama, tata, ambii erau aici. Stăteau la căpătâiul fetei lor, care acum nu mai avea nimic din ce ar fi putut să le amintească de ceea ce fusese ea odată. Nu se priveau. Consecințele divorțului de acum 10 ani încă își făceau simțite prezența. Dar nici nu se urau.

Am vrut să îi mângâi, dar locul în care mă aflam eu acum nu era parte din universul lor. Voiam să le spun că va fi bine, că moartea mea nu ar fi însemnat decât o eliberare, însă vocea mi s-a blocat între zidul ce despărțea realitatea lor de sufletul meu.

Nu știu ce se va întâmpla. Nimeni nu știe. Medicii sunt depășiți de situație, asistentelor li se citește tristețea pe chip, dar eu nu simt nimic. Aș vrea să mă întorc pentru a le curma

suferința, dar mi-e frică. Mi-e frică să mai sufăr, să mă întorc în lumea în care oamenii au devenit atât de răi, atât de preocupați de ei înșiși. Și dacă aș muri, sunt sigură că vor fi distruși. Vor purta haine de doliu, care, fie vorba între noi, nu mi-au plăcut niciodată. Apoi se vor obișnui cu durerea și nu se vor mai trezi cu imaginea mea în minte. Dacă le va fi dor, se vor uita la fotografia de pe noptieră, a cărei ramă neagră va fi încoronată de florile mele preferate: trandafiri. Trandafirii roșii, în ai căror spini m-am înțepat înainte de...

— Rebeca! Rebeca!

Ochii triști ai mamei se luminaseră de o bucurie neașteptată.

— Dan, cheamă repede o asistentă.

Eram acolo. Zgomotul aparatului care-mi indica ritmul cardiac era insuportabil. Monitorul era plin de linii ce atingeau cele mai înalte puncte ale graficului. Atunci mi-am dat seama că nu mai există cale de întoarcere. Trebuia să aflu de ce amintirea unor trandafiri m-a readus la viață.

Ușa salonului s-a deschis brusc, lăsând cele trei cadre medicale să intre în „camera minunilor” sau cel puțin asta îmi spunea expresia de pe fețele lor. Nu aveau nicio explicație medicală pentru tot ceea ce se întâmpla în acele momente, la etajul șase al spitalului în care ei lucrau de ani de zile.

— Domnișoară, mă auzi? Cum te simți?

Vocea rigidă, dar în același timp cu o oarecare doză de empatie, îi aparținea uneia dintre asistentele pe care eu le cunoșteam atât de bine.

— Da... da, sunt bine, răspund eu repede de teamă că orice secundă în plus m-ar fi putut da de gol.

Adevărul, însă, era că mă durea tot corpul, dar vibrațiile inimii erau cele care mă făceau să uit de asta. Dacă exista un motiv pentru care m-am întors la viață, acela trebuia să fie descoperirea. Aveam nevoie să știu ce au însemnat trandafirii aceia roșii în trecutul meu, și ce semnificație mai au ei în prezent.

— Când voi putea pleca acasă?

Pe fețele tuturor se putea citi uimire. Era clar. Întrebarea mea îi luase pe nepregătite, și sinceră să